

fører, thi med ham har jeg før diskutert den Sag, og da behagede det det høje Ting at affstøre mig fra at svare ham. Der var nogle af dem, der talde sig de ivrigste Benstremænd, som syntes, at han gjorde det saa uhyre godt, at det var Skade, om jeg skulde komme til at svare ham, og at det var bedst, at han fik det sidste Ord. Den ærede Ordfører sagde forleden, da vi kom med et Forslag om Halvprocentafgiften, at vi havde forlangt for lidt, vi skulde have forlangt hele Halvprocentafgiften affskaffet, saa var det noget andet, og den ærede Ordfører kom ogsaa i Dag tilbage til at anbefale Ministeren Affskaffelsen af Halvprocentafgiften. Han sagde forgangen og ogsaa i Dag mange løgne og smukke Ord derom, og vi hørte endogfaa i Dag, at han udtalte til den, der har stillet Vædringsforslaget, at han vilde ønske, at han kunde have sejret, og at han var fuldstændig enig med ham, da det efter hans Opfattelse var fuldstændig rigtigt. Nu vide vi, at den ærede Ordfører er Jurist trods nogen og kender til disse Forhold trods nogen. Skal der altsaa være Tale om Sagskundskab paa dette Omraade, saa maa vi forudsætte, at navnlig den ærede Ordfører, som i mange, mange Aar har været Medlem af vor højeste Domstol, maa være i Besiddelse deraf. Men nu er det da, at jeg maa vende tilbage til at føre det Friprog, som det lod til, at den ærede Ordfører var forarget over. Det er Handling, jeg nu igen maa begære. Det kan være godt nok med disse mange løgne og smukke Ord, men hvad hjælper det, naar man løber til den anden Side, saa snart vi skulle til at stemme? Det sagde jeg til den ærede Ordfører forleden, og det siger jeg i Dag. Det var meget smukke og rigtig gode Ord, som den ærede Ordfører tilsendte Forslagsstilleren, men hvad nytter det, naar man summa summarum ender med at stemme imod Forslaget? Nej, det kommer an paa at stemme for Forslaget. Det er det, jeg kalder Handling. Det er den Slags Handlinger, vi paa Rigsdagen ere kaldede til at udføre. Vi ere ikke kaldede til at bruge Næverne eller slikt mere end andre Mennesker. Det kunde ikke været seldet mig ind. Efter den Smule, jeg kender til Fædrelandets Historie i den nyere Tid, er der i mange Retninger af de national-liberale skrevet lange Betænkninger, udmærket motiverede, men naar det kom til Afstemning, savne vi stadig Handlingen. Det var det, jeg sagde, og jeg mener, at det ærede Medlem nu har givet mig det mest eklatante Bevis paa, at jeg har Ret i

den Opfattelse. Nu siges det af den ærede Justitsminister, at det kan ingenlunde gaa, at vi vedtage en saadan § 38, som sidst blev vedtagen i Folketinget, thi det vil have saadanne finansielle Konsekvenser, som ikke paa nogen mulig Maade kunne overjes. Ja, der kan man se, hvorledes man kommer af Sted, naar man gør sig Umage for at vinde et Stridt fremad! Sidst da vi diskuterede om Halvprocentafgiften, havde det ærede Medlem fra Ruds-Bevby (Tauber) og jeg tilladt os at stille et Forslag, hvori vi mente at ramme det finansielle, saaledes som ogsaa Regeringen kunde ønske det, idet vi nemlig ikke forlangte, at der skulde gaa mere af den Afgift, end der kunde komme i Merindtægt af Klasseotteriet. Da stod det ærede Medlem fra Viborg (Klein) op og bebrejdede os, at det var ingen Verdens Ting! Vi skulde tage Munden ganske anderledes fuld og forlange det fulde Beløb. Jeg kan rigtig nok ikke forstaa, at naar vi vide, at vi i denne Samling, endogfaa i Aftes, vedtog Love, hvori vi endogfaa paa tre Punkter ere ganske sikre paa, at Indtægterne til Statskassen ville stige, skulde det lille bitte Indtægtstab ved denne Halvprocentafgift være en saadan Myg og finansiell Ruin, at man ikke skulde vide, hvor man vilde ende, naar man gik ind derpaa. Nej, Sagen er den, at naar vi skulle saa Reformer i Rigsdagen, som vi skulle være fuldt glade ved, maa vi først og fremmest se, hvor vi have saadanne urimelige, ja, næsten taabelige Skatter tilbage, som Krigsskatloven af 1810, og naar det blev indrømmet af de Herrer sidst og vedtaget af Folketinget, at vi skulde gribe Lejligheden til at komme et Stridt fremad paa det Omraade og saa nogle af disse Skatter bort, tror jeg, at det er et rimeligt Forlangende. Jeg har da ogsaa i min Rigsdagsvirksomhed Erfaring for, at naar man sætter sig paa et saadant rimeligt Standpunkt og saa fastholder det, sætter man det igennem. Jeg skal minde det ærede Ting om et Lovforslag i forrige Samling, hvor vi hørte det samme. Det var blevet henvist til Finansudvalget. Det havde Interesse for Landboerne. Det omhandlede Ekspropriationskommissioner, naar Staten tog en Del Jord til Jernbaner. Man hørte da sige, at naar man vilde forlange, at de paagældende Lodsjeere skulde have noget Medlem i denne Kommission, fik vi ingen Lov, men saa rejste det ærede Medlem fra Koldby (Berg) og jeg i Finansudvalget den bestemte Fordring, at de paagældende skulde have Lov til at være repræsenterede i Kommissionen, og sagde, at